

andré aciman

dej mi své
jméno

dej mi své
jméno

dej mi své jméno

andré aciman

Text © André Aciman, 2007
Translation © Lucie Podhorná, 2018
Czech edition © Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Dej mi své jméno

Z anglického originálu *Call me by your name*
vydaného v roce 2007 nakladatelstvím Farrar, Straus and Giroux
přeložila Lucie Podhorná
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha, v edici #BOOKLAB v roce 2018
Editorka Marie Iljašenko
Redaktor Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-7529-596-5
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Věnováno TK

Kdy, když zatím ne?

„Zatím!“ To slovo, ten hlas, ten postoj.

Tehdy jsem poprvé slyšel, že by se někdo loučil slovem „zatím“. Znělo to drsně, odměřeně a pohrdavě, pronesl to se skrytou lhostejností lidí, kterým je vcelku jedno, jestli se s tím druhým ještě někdy setkají.

To je moje první vzpomínka na něj. A dodnes si ji dokážu vybatvit. *Zatím!*

Zavřu oči, pronesu to slovo a ocitám se zpět v Itálii před mnoha lety, kráčím naší příjezdovou alejí a dívám se, jak vystupuje z taxíku, na sobě rozevlátou bílou košili s rozhaleným límečkem, sluneční brýle a slamák. Všude kůže. Najednou mi potřásá rukou, podává mi svůj batoh, vytahuje ze zavazadlového prostoru kufr a ptá se, jestli je můj otec doma.

Možná to začalo právě tehdy a tam: košile s vyhrnutými rukávy, oblé paty, které klouzaly dovnitř a ven z ošoupaných espadrilek a nemohly se dočkat, až budou moct okusit cestu vysypanou horkým štěrkem, která vede k našemu domu. Každý jeho krok se ptal: *Kudy na pláž?*

Náš letošní letní host. Další nuda.

A potom se otočí zády k autu, téměř bezmyšlenkovitě mávne volnou rukou a pronese nedbalé *Zatím!* k jinému cestujícímu v taxíku, který se s ním nejspíš podělil o jízdné z nádraží. Nepřipojil žádné jméno, žádný žert, kterým by své neotesané sbohem zjemnil, nic.

Bylo to jeho jednoslovné rozloučení: spěšné, smělé a přímočaré – jak se komu zlíbí, jemu to je ukradené.

Jen počkejte, pomyslel jsem si, takhle se bude loučit i s námi, až přijde čas odjezdu. Hrubým, nedbalým *Zatím!*.

Do té doby ho tu budeme muset šest týdnů trpět.

Byl jsem dokonale vyděšený. Nepřístupný typ.

Ale mohl bych si ho postupně oblíbit. Od oblé brady po oblé paty. Potom bych se ho během pár dnů naučil nenávidět. Toho samého muže, jehož fotografie na formuláři žádosti na mě před několika měsíci vyskočila s příslibem okamžité spřízněnosti.

Mí rodiče přijímali letní hosty a pomáhali tak mladým akademikům, kteří revidovali své rukopisy před vydáním. Každé léto jsem musel na šest týdnů vyklidit svůj pokoj a přestěhovat se o místnost vedle do daleko menšího pokoje, který kdysi patřival mému dědečkovi. V průběhu zimních měsíců, které jsme trávili ve městě, se z něj stávala částečně dílna, odkladiště a půda, kde dědeček, můj jmenovec, údajně ještě stále skřípal zuby ve věčném spánku. Letní rezidenti nám nemuseli nic platit, naše domácnost se o ně plně postarala a mohli si prakticky dělat, co se jim zlíbilo, za předpokladu, že zhruba hodinu denně pomáhali mému otci s korespondencí a různým papírováním. Stali se členy rodiny a po asi patnácti letech téhle praxe jsme si už zvykli, že nás nejen na Vánoce, ale po celý rok zahrnovali pohlednicemi a dárky. Byli to lidé zcela oddaní naší rodině, a když zrovna byli v Evropě, dělali všechno pro to, aby i se svými rodinami mohli na den či dva přijet do B. a užít si nostalgický výlet do svého starého přechodného bydliště.

U jídla nám často dělali společnost dva nebo tři další hosté, někdy sousedé či příbuzní, jindy kolegové, právníci, lékaři, celebrity a bo-

háci, kteří cestou na svá letní sídla přijeli navštívit mého otce. Někdy jsme přizvali ke stolu i náhodný pár turistů, který se doslechl o naší staré vile a jednoduše se na ni musel přijít podívat. Byli zcela okouzleni, když jsme je požádali, ať s námi povečeří a něco nám o sobě povědí, zatímco Mafalda, jež se o nich dozvěděla až v poslední minutě, ještě narychlo připravovala další porce. Můj otec, v soukromí rezervovaný a plachý, nemiloval nic víc než několikajazyčnou konverzaci s nějakým nadějným odborníkem na začátku kariéry, zatímco horké letní slunce nad nimi po několika skleničkách *rosatella* rozprostřelo nevyhnutelný odpolední útlum. Tuhle aktivitu jsme označili za *večerní lopotu* – a po nějaké době tomu tak začali říkat všichni naši šestitýdenní hosté.

Možná to začalo brzy po jeho příjezdu během jednoho z našich vyčerpávajících obědů. Posadil se vedle mě a já si konečně uvědomil, že navzdory lehkému opálení, k němuž přišel během svého nedávného krátkého pobytu na Sicílii, mají jeho dlaně stejnou barvu jako bledá jemná kůže na jeho chodidlech, hrdle a spodní části předloktí, která nebyla příliš často vystavena slunci. Ta kůže byla téměř světle růžová, lesklá a hladká jako spodek ještěřčího bříška. Soukromá, cudná, neochmýřená, jako ruměnec na tváři sportovce nebo úsvit po bouřlivé noci. Řekla mi o něm věci, na které by mě nikdy nenapadlo se zeptat.

Možná to začalo během těch nekonečných odpoledních hodin, kdy se každý v domě i mimo něj rozvalil jen tak v plavkách, těla polehávající všude kolem a zabíjející čas, dokud někdo konečně nenavrhl, abychom si šli zaplavat dolů ke skalám. Příbuzní, bratrance, sestřenice, sousedé, přátelé, přátelé přátel, kolegové nebo prostě kdokoli, komu se zrovna zachtělo zaklepat u nás na bránu a zeptat se, jestli by si na našem kurtu nemohl zahrát tenis – ti všichni se k nám mohli při

rozvalování, plavání i jídle přidat, a pokud zůstali dostatečně dlouho, mohli přespat v našem domku pro hosty.

Nebo to možná začalo na pláži. Nebo na tenisovém kurtu. Nebo na naší první společné procházce úplně prvního dne, kdy mě požádali, abych ho provedl po domě a okolí, a tak nějak se stalo, že jsem ho skrze prastarou kovanou železnou bránu zavedl hlouběji do vnitrozemí, na nekonečně prázdný pozemek s opuštěnými železničními kolejemi, které kdysi spojovaly B. s N. „Není tady někde i opuštěné nádraží?“ zeptal se s pohledem upřeným mezi stromy pod žhnoucím sluncem, nejspíš ve snaze položit synovi majitele správnou otázku. „Ne, tady nádraží nikdy nebylo. Vlak zastavoval na požádání.“ Ten vlak ho zaujal; kolejnice mu připadaly úzké. Byl to vlak se dvěma vagony a královským znakem, vysvětlil jsem mu. Teď v něm žijí cikáni. Žijí tam od dob, kdy sem moje matka jako malá holka jezdila na léto. Cikáni odtáhli oba vykolejené vozy dál do vnitrozemí. Chce se na ně podívat? „Zatím ne. Možná později.“ Zdvořilá lhostejnost, jako by si všiml mé nemístné horlivé snahy se mu zalíbit, a rázně mě od sebe odstrčil.

Přesto se mě to dotklo.

Řekl, že si chce v B. otevřít účet v bance a potom navštívit místní překladatelku, kterou mu pro jeho knihu dojednal jeho italský vydavatel.

Rozhodl jsem se, že ho tam vezmu na kole.

Na kole naše konverzace neplynula o nic lépe než pěšky. Po cestě jsme se zastavili na něco k pití. Kavárna byla temná a úplně prázdná. Majitel zrovna vytíral podlahu silným čpavkovým roztokem. Odešli jsme odtamtud hned, jak jsme mohli. A jako vždy: kosi, pinie, cikády.

Zhluboka jsem si přihnul z velké lahve minerálky, podal jsem mu ji a potom jsem se z ní napil ještě jednou. Nalil jsem si trochu vody do dlaně a omyl si tvář, vlhkými prsty jsem si prohrábl vlasy. Voda

nebyla dost studená ani dost perlivá a zanechala za sebou pocit ne-
uhašené žízně.

Co tady tak lidé dělávají?

Nic. Čekají, až skončí léto.

A co dělávají v zimě?

Usmál jsem se nad odpovědí, která mě napadla. Pochopil to
a prohlásil: „Nic neříkej. Čekají, až zas přijde léto, že?“

Líbilo se mi, že mi čte myšlenky. *Večerní lopotu* si osvojí rychle-
ji než jeho předchůdci.

„V zimě je to tu ve skutečnosti celé šedé a temné. Jezdíme sem na
Vánoce. Jinak je to město duchů.“

„A co jiného tady na Vánoce děláte kromě pečení kaštanů a po-
píjení vaječného koňaku?“

Provokoval mě. Nabídl jsem mu stejný úsměv jako předtím. Po-
chopil, mlčel. Zasmáli jsme se.

Zeptal se mě, co dělám. Hraju tenis. Plavu. Večer chodím ven. Bě-
hám. Dělám transkripce hudby. Čtu.

Řekl, že taky běhá. Brzy ráno. Kde se tady dá běhat? Většinou po
promenádě. Můžu mu to ukázat, jestli chce.

Zrovna ve chvíli, kdy se mi začínal líbit, jako bych znovu dostal
pár facek: „Zatím ne, možná později.“

Čtení jsem na svém seznamu aktivit uvedl jako poslední, protože
jsem si myslel, že s tím svéhlavým, bezostyšným postojem, který dosud
předváděl, bude čtení poslední i na jeho seznamu. O několik hodin poz-
ději, kdy jsem už věděl, že právě dopsal knihu o Hérakleitovi a že „čtení“
nejspíš představuje významnou část jeho života, jsem si uvědomil, že
musím nějak chytře hodit zpátečku a dát mu najevo, že moje skutečné
zájmy jsou vlastně totožné s těmi jeho. Nebyla to ale obratnost potřebná
k mému očištění, co mě zneklidňovalo. To až díky nevídaným pochyb-
nostem mi jak v té chvíli, tak během našeho nenuceného rozhovoru

u kolejí konečně došlo, že jsem se celou tu dobu, aniž bych to dal najevo, aniž bych si to vůbec přiznal, snažil si ho získat. A nedařilo se mi to.

Když jsem se nabídl – protože všem hostům se ten nápad moc líbil –, že ho vezmu do kostela svatého Jakuba a vystoupáme na samý vrchol zvonice, kterou jsme překřtili na Famózní, neměl jsem tam jen tak zůstat stát a čekat. Myslel jsem, že bude stačit vzít ho nahoru a nechat ho prohlédnout si město, moře a věčnost, aby si mě oblíbil. Ale ne. *Zatím ne!*

Možná to ale začalo daleko později, než si myslím, a nemusel jsem si toho vůbec všimnout. Někoho spatříte, ale vlastně ho vůbec nevidíte, protože stojí v pozadí. Nebo si ho všimnete, ale nic vám nedojde, nic vás „netrkne“, a než si vůbec uvědomíte, že tam někdo je, nebo že vás něco trápí, těch šest týdnů, co máte k dispozici, už je skoro pryč a on buď už odjel, nebo se k odjezdu chystá. Vy se pak snažíte vypořádat s něčím, co vám několik týdnů zrálo přímo pod nosem a co nese všechny znaky čehosi, co jste nuceni označit za *chci*. Jak mě to vůbec mohlo nenapadnout, ptáte se? Touhu přece poznám na první pohled – a přesto mi tentokrát zcela proklouzla. Líbil se mi ten jeho prohnatý úsměv, který mu zničehonic rozzářil tvář pokaždé, když uhodl, na co myslím. Ve skutečnosti jsem ale nikdy nechtěl nic jiného než kůži, jenom kůži.

Třetího dne jeho pobytu u nás jsem na sobě u večere ucítil jeho pohled. Vysvětloval jsem zrovna Haydnovu skladbu *Sedm posledních slov Vykupitelových na kříži*, kterou jsem přepisoval pro kytaru. Toho roku mi bylo sedmnáct, a jelikož jsem byl u stolu nejmladší a tím pádem zřejmě ten poslední, koho by někdo poslouchal, osvojil jsem si zvyk propašovat do co nejméně slov co nejvíc informací. Mluvil jsem rychle, a lidem tak připadalo, že jsem bez ustání nervózní a mumlám. Když jsem svou transkripci dovysvětlil, zachytil jsem zleva jeho letmý dychtivý po-

hled. Nadchlo mě to a potěšilo. Očividně ho to zajímá – líbím se mu. Tak to nakonec nebylo zas tak těžké. Když jsem se k němu ale konečně otočil tváří v tvář, setkal jsem se s pohledem studeným, ledovým, zlostným – s čímsi náhle nepřátelským a mrazivým, hraničícím s krutostí.

Naprosto mě to zaskočilo. Čím jsem si to zasloužil? Chtěl jsem, aby ke mně byl zase milý, aby se se mnou smál stejně jako před několika dny u opuštěných kolejí, nebo jako když jsem mu toho odpoledne vysvětloval, že B. je jediné město v Itálii, kterým místní autobusy *corriera* s Kristem projíždějí bez zastavení. Ihned se rozesmál, poznal mou šifrovanou narážku na knihu Carla Leviho. Líbilo se mi, jak naše myšlenky jako by putovaly souběžně, jak jsme okamžitě uhodli, s jakými slovy si ten druhý pohrává, ale na poslední chvíli je zamlčí.

S tímhle sousedem nebude snadné pořízení. Radši se od něj budu držet dál, řekl jsem si. Když si pomyslím, že jsem skoro podlehl kůži na jeho rukou a hrudi, na jeho chodidlech, která se za celou dobu své existence nikdy nedotkla hrubého povrchu – a jeho očím, které byly jako zázrak vzkříšení, když mi věnovaly svůj jiný, přívětivější pohled. Nedokázal jsem se na něj dívat příliš dlouho, a přesto jsem se na něj musel dívat pořád, abych zjistil proč.

Pravděpodobně jsem mu to oplatil podobně zlým pohledem.

Naše konverzace najednou na dva dny úplně odumřela.

Na dlouhém balkoně, který naše dva pokoje sdílely, jsme se jeden druhému vyhýbali. Byla tu jen povrchní výměna zdvořilostí: ahoj, dobré ráno, hezké počasí.

Potom, bez jakéhokoli vysvětlení, došlo k náhlému obratu.

Nechceš si jít dnes ráno zaběhat? Ne, ani ne. Tak si pojďme zaplavat.

Dnešek, bolest, rozdmýchání emocí, vzrušení z někoho nového, příslib blaženosti vznášející se téměř na dosah ruky, tápání kolem lidí, které možná špatně pochopím a nechci ztratit a v každém ohybu je musím znovu odhadovat, zoufalá vychytralost, kterou přináším každému,

koho chci a kým toužím být chtěn, zástěny, které jako bych vztyčil mezi sebou a okolním světem, ne však pouhé vrstvy posuvných dveří z rýžového papíru, nutkání zašifrovat a dešifrovat to, co vlastně nikdy zakódované nebylo – to všechno začalo toho léta, kdy do našeho domu přišel Oliver. Je to navždy vtištěné v každém letním hitu toho roku, v každém románu, který jsem během jeho pobytu i po něm přečetl, ve všem od vůně rozmarýnu za horkých dnů po zběsilé odpolední bzučení cikád – vůně a zvuky, s nimiž jsem vyrůstal a poznával je každé léto mého života až do té doby, než se obrátily proti mně a nabyly rozdílných tvarů, už navždy zabarvených událostmi toho léta.

Nebo to možná začalo po jeho prvním týdnu u nás, kdy jsem byl nadšený z toho, že si mě pořád ještě pamatuje, že mě neignoruje, a já si tak mohl dovolit ten luxus procházet po cestě do zahrady okolo něj a nemuset přitom předstírat, že ho nevidím. To první ráno jsme šli běhat – až nahoru do B. a zpět. Brzy ráno druhého dne jsme šli plavat. Následující den jsme šli zase běhat. Rád jsem závodil s dodávkou rozvážející mléko, která teprve vyrážela na svůj denní okruh, nebo s hokynářem a pekařem, kteří se zrovna chystali otevírat krám, rád jsem běhal podél pobřeží a po promenádě, kde ještě nebyla živá duše, a náš dům odtamtud vypadal jako vzdálený prelud. Líbilo se mi, když se naše chodidla sladila, levé s levým, a dopadala na zem ve stejném rytmu. Zanechávala na pobřeží otisky, ke kterým jsem si přál se vrátit a potají vkročit do stopy, kterou tam jeho noha vytvořila.

Tohle střídání běhu a plavání byl jednoduše jeho „návyk“ z univerzity. Utahoval jsem si z něj, jestli běhává i o šabatu. Cvičil pořád, i když byl nemocný; cvičil by i v posteli, kdyby musel. Říkával, že i kdyby noc předtím spal s někým novým, stejně by šel brzy ráno zase běhat. Necvičil jen jednou, a to, když ho operovali. Zeptal jsem se kvůli čemu, a odpověď,

kteřou jsem doufal, že od něj nikdy neuslyším, na mě vyskočila se zlověstným šklebem jako čertík z krabičky. „Řeknu ti to později, zatím ne.“

Možná byl zadýchaný a nechtěl moc mluvit, nebo se chtěl soustředit na plavání nebo běh. Anebo mě tak chtěl přimět, abych udělal to samé – naprosto nevinným způsobem.

Ale na propasti, která se mezi námi v těch nejméně očekávaných chvílích náhle otvírala, bylo něco mrazivého a odpudivého. Skoro jako by to dělal úmyslně; nechal mě se uvolnit, potom ještě víc, a na jednou mi vyrval jakékoli zdání spřízněnosti.

Ten jeho ocelově tvrdý pohled se vždycky vrátil. Jednoho dne, když jsem seděl vzadu na zahradě u bazénu, u toho, z čeho se stal „můj stůl“, a cvičil na kytaru, ležel poblíž mě na trávě, a já ten pohled okamžitě poznal. Díval se, jak se soustředím na hmatník, a když jsem najednou pozvedl tvář, abych zjistil, jestli se mu líbí, co hraju, byl tam: ostrý a krutý jako lesklá čepel, která se stáhla ve chvíli, kdy ji oběť spatřila. Vrhel na mě mdlý úsměv, jako by chtěl říct: *Už nemá smysl to skrývat.*

Drž se od něj dál.

Musel si všimnout, že to mnou otřásl, a ve snaze to odčinit se mě začal vyptávat na kytaru. Byl jsem ale příliš ostražitý na to, abych mu odpovídal upřímně. Když viděl, jak se snažím odpovědi vymýšlet, pojal podezření, že je něco v nepořádku víc, než dávám najevo. „Kašli na vysvětlování. Prostě to zahraj znovu.“ Já jsem si ale myslel, že se ti to nelíbí. Nelíbí? Jak tě to proboha napadlo? Začali jsme se dohadovat. „Prostě to zahraj, jo?“ „To samé?“ „To samé.“

Zvedl jsem se a odešel do obývacího pokoje. Velké francouzské okno jsem nechal otevřené, aby mě slyšel hrát na klavír. Následoval mě k domu, opřel se o dřevěný rám okna a chvíli poslouchal.

„Ty jsi to změnil. To není ta samá skladba. Co jsi s ní udělal?“

„Zahrál jsem ji tak, jak by ji zahrál Liszt, kdyby si s ní trochu pohrál.“

„Prostě ji zahraj znovu, *prosím!*“

Jeho předstírané rozhořčení se mi líbilo. Znovu jsem začal skladbu hrát.

Po chvíli: „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi ji znovu změnil.“

„No, zas tak moc ne. Tak by to zahrál Busoni, kdyby si upravil Lisztovu verzi.“

„Nemůžeš Bachovu skladbu prostě zahrát tak, jak ji napsal Bach?“

„Bach ji ale pro kytaru nikdy nenapsal. Možná ji nenapsal ani pro cembalo. Ve skutečnosti není ani jisté, že ji Bach vůbec napsal.“

„Zapomeň, že jsem se ptal.“

„Dobře, dobře. Není potřeba se tak rozčilovat,“ prohlásil jsem. Teď byla řada na mně, abych předstíral zdráhavý souhlas. „Tohle je můj přepis Bacha bez Busoniho a Liszta. Je to velmi mladý Bach, věnovaný jeho bratrovi.“

Věděl jsem přesně, která část skladby ho zaujala, když ji poprvé uslyšel, a pokaždé, když jsem ji hrál, posílal jsem mu ji jako malý dárek. Byla totiž opravdu věnovaná jemu, jako výraz něčeho nádherného v mém nitru, co by dokázal pochopit každý hlupák, a pobídlo mě to prodloužit kadenci skladby. Jen pro něj.

Začali jsme – a on si těch náznaků musel všimnout daleko dříve než já – flirtovat.

Později toho večera jsem si do deníku zapsal: *Když jsem řekl, že jsem si myslel, že se ti ta skladba nelíbí, neřekl jsem všechno. Chtěl jsem tím vlastně říct: myslím si, že se ti nelíbím. Doufal jsem, že mě přesvědčíš o opaku – a na chvíli se ti to i povedlo. Proč tomu zítra ráno nebudu věřit?*

Tak i tohle je on, pomyslel jsem si, když jsem uviděl, jak rychle přepnul z ledu na sluneční svit.

Mohl jsem se ho zeptat: Taky takhle neustále střídám nálady?

Nejsme zkomponovaní pro jediný nástroj. Ani já, ani ty.

Ještě před chvílí jsem byl ochoten dát mu nálepku složitého a nepřístupného člověka a tím to celé hodit za hlavu. Potom řekl ta dvě slova a já sledoval, jak se moje trucovitá apatie proměňuje *v budu ti hrát cokoli, dokud mi neřekneš, abych přestal, dokud nebude čas na oběd, dokud se mi kůže z prstů vrstva po vrstvě nesloupe, protože to pro tebe dělám rád, udělám pro tebe cokoli, řekni jen slovo, líbil ses mi od prvního dne, a i když mi mé opětovné nabídky přátelství oplatíš ledem, nikdy nezapomenu na to, že se mezi námi tenhle rozhovor odehrál, a na to, že existují jednoduché způsoby, jak po sněhové bouři znovu vrátit léto.*

Na co jsem v tom svém slibu zapomněl, bylo to, že led a apatie znají způsoby, jak všechna příměří a rezoluce podepsané během slunečnějších chvil okamžitě zrušit.

Potom přišlo to červencové nedělní odpoledne, kdy se náš dům najednou vyprázdnil a my v něm zůstali sami, moje vnitřnosti rozeřval oheň – „oheň“ bylo totiž první a nejsnazší slovo, které mě napadlo později toho večera, když jsem se v tom ve svém deníku snažil vyznat. Čekal jsem ve svém pokoji, ležel jsem nehybně na posteli v nejasné hrůze a očekávání, téměř jako v transu. Nebyl to oheň vášně, nebyl to ani oheň ničivý, spíš ochromující, jako oheň kazetové pumy, která nasaje okolní kyslík a zanechá vás lapající po dechu, s rozkopanými vnitřnostmi, přetlakem roztrhanou plicní tkání a vyprahlými ústy. Doufáte, že na vás nikdo nebude mluvit, protože nemůžete odpovědět, modlíte se, aby po vás nikdo nechtěl se hýbat, protože vaše srdce je přeplněné a bije tak rychle, že by spíš vyplivlo skleněné střepy, než by dovolilo, aby jeho zúženými komorami cokoli proudilo. Oheň jako strach, jako panika, jako *ještě jednu takovou minutu a umřu, jestli nezaklepe na dveře, ale byl bych raději, kdyby nezaklepal nikdy, než aby zaklepal teď.* Začal jsem nechávat svá francouzská okna dokořán, lehával jsem na posteli jenom v plavkách, celé tělo v ohni. Oheň jako